

[Niels Nielsen.]

af de Ting, der er anført fra Venstres Side. Jeg mener derfor, at Lovforslaget nu foreligger i en saadan Form, at det maa være modent til Gennemførelse, formentlig ogsaa uden at det skal være nødvendigt at nedsætte Udvalg.

Jeg skal under Hensyn hertil nøjes med paa nuværende Tidspunkt at anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling og snarlig Gennemførelse.

Jensen-Stevns: Det er rigtigt nok, at det foreliggende Lovforslag tidligere har været fremsat i dette høje Ting, og at det er en gammel Bekendt her paa Rigsdagen, idet det ikke hidtil har været muligt at komme til Rette om dets Indhold. Den højtærede Statsminister har ogsaa Ret i, at Lovforslaget er vedtaget med et meget betydeligt Flertal i det andet høje Ting, og at mine Partifæller, altsaa Medlemmerne af Partiet Venstre, i det andet høje Ting har stemt derfor. Jeg gaar derfor ogsaa ud fra, at det vil vise sig, at der er et lignende betydeligt Flertal for Lovforslaget her i Tinget, men jeg vil dog gerne have Lov til at gøre nogle enkelte Bemærkninger om dets Indhold.

Den oprindelige Lov om Statstidenden indeholdt som Hovedbestemmelse dette, at alle saadanne Kundgørelser, som tidligere havde skullet optages i „Berlingske Tidende“ eller i de forskellige Stiftstidender, fremtidig skulde indrykkes i den nye Statstidende, og senere er der saa i en Række spredte Love om specielle Emner indført den samme Pligt. Det, der nu er Tale om her, er at give almindelige Regler om, hvem der er pligtig at avertere i Statstidende, og hvem der ikke er det. Derved er man kommet til at foretage en ret betydelig Udvidelse af Statstidendes Omraade. Dens oprindelige Omraade var de retlige Bekendtgørelser, men nu gør man den yderligere til tvunget Annonceblad for en Række til Dels rent forretningsmæssige Kundgørelser, som man imidlertid har ment, det vilde have sin Interesse for Almenheden at have samlet paa et enkelt bestemt Sted. Det var jo dette Synspunkt, som den højtærede Statsminister i sit Indledningsforedrag gjorde gældende, idet han saa saadan paa det, at det betød et Fremskridt set fra Befolk-

ningens Standpunkt. Det kan der vel heller ikke være nogen Tvivl om, men paa den anden Side bør man ikke være blind for, at forskellige Modbetragtninger kan gøres gældende. Man kan henvise til, at den almindelige daglige Presse baade i Hovedstaden og i Provinserne i høj Grad er økonomisk interesseret i disse Kundgørelser, og denne almindelige daglige Presse er jo dog et væsentligt Oplysnings- og Dannelsesmiddel for Befolkningen; det har derfor sin Betydning, at den ikke i økonomisk Henseende gaas for nær.

Yderligere er der det Hensyn at tage til det averterende Publikum, at der ikke paaføres det unødvendige Bekostninger. Jeg kunde i denne Sammenhæng have Lyst til at fortælle den højtærede Statsminister en lille Episode, som passerede her i Tinget for faa Dage siden. Vi havde til Behandling et lille Lovforslag om visse Ændringer i den gældende Tinglysningslov, og det ærede 9de Medlem for 6te Kreds (Gunnar Fog-Petersen), som jo siger saa mange fortræffelige Ting baade her i Salen og andetsteds, gjorde da en Bemærkning om den i Tinglysningsforslaget paabudte Avertering. Der staar om disse Annoncer, disse Kundgørelser, at de skal indrykkes to Gange i Statstidende og et eller to af de mest udbredte Dagblade i Retskredsen, men det nævnte ærede Medlem sagde: Skal vi ikke stryge den ene Gang i Statstidende og saa avertere lidt mere i de stedlige Blade? Han fremhævede saa den almindelige Interesse, det havde for de stedlige Blades Økonomi, at deres Andel i de offentlige Annoncer ikke begrænsedes mere end strengt nødvendigt. Jeg nævner dette, for at den højtærede Statsminister kan være paa det rene med, at de modstridende Interesser, der her kan gøre sig gældende, ogsaa findes i dette høje Ting.

Jeg vil gerne have Lov til at gøre et Par enkelte Bemærkninger om Sagen set fra de annoncerendes Standpunkt, og jeg vil da først nævne Bankerne. I den ældre Banklov af 1919 var det paabudt, at Bankernes Aarsregnskaber skulde offentliggøres i Statstidende. Disse Regnskaber er jo ret vidtløftige, og det var derfor en vis Udgift, som denne Bestemmelse paalagde dem, men da vi saa i 1930 fik den nugældende Banklov, ophævede man denne For-